DE MACHINE

DOOR
ELISE RUTGERS.

Onverschillig voor de guurheid van den wind en den fijnen motregen, die hem in 't gezicht kriebelde, den slappen hoed achter op het hoofd geschoven, de handen diepend in de wijde zakken van zijn ruige jas, liep Willem Berger in de donkerte voort over den klimmenden weg, die voerde naar de op eenigen afstand van het dorp gelegen groote fabriek, waarvan de heer Van Maren eigenaar-koning was.

Het was de laatste avond, dien hij doorbrengen zou in de omgeving, waarin hij ruim een jaar geleefd en gewerkt had.

Zijn betrekking als ingenieur bij het grootbedrijf, waarvan de geheele omtrek leefde en afhankelijk was, beviel hem uitstekend, zijn salaris vergunde hem meer weelde dan hij tevoren ooit genoten had, zijn vooruitzichten waren gunstig, maar . . .hij had de dwaasheid begaan te verlieven op de eenige dochter van zijn chef en de nog grooter dwaasheid, om dit aan haar vader te bekennen en om haar hand te vragen.

Dwaasheid ? Neen, dat was het niet ! Iedere man, die in aanraking kwam met Lili van Maren moest haar natuurlijk liefkrijgen, dat kan niet anders; en hij had haar een jaar lang bijna dagelijks ontmoet !

Zeer beleefd, zeer correct, met veel waardeerende woorden voor zijn kennis en energie, had de heer Van Maren hem uitgelegd, dat hij niet de man was, dien hij zich tot schoonzoon wenschte, zoo bedaard en overtuigend, dat er voor hem niets anders te antwoorden viel, dan dat hij natuurlijk in de weigering berusten moest en om zijn ontslag vroeg.

„Ik zal onmiddellijk werk maken van een vervanger," beloofde de oude heer welwillend, „in een dag of acht zal ik u, denk ik, wel vrij kunnen laten. Het spijt mij, mijnheer Berger, werkelijk het spijt mij zeer, dat ik uw werkkracht zal moeten missen ; u voldeedt mij bijzonder en ik vrees, niet spoedig weer iemand als u te zullen vinden, maar ik begrijp, dat ge liever vertrekken wilt, nu . . . Kom," vervolgde hij gemoedelijk, „laat het hoofd niet hangen, dat past niet voor een energiek jongmensch, als gij zijt. De neiging tusschen Lili en u is nog jong. die kan gemakkelijk overwonnen worden. U schudt uw hoofd ? Geloof een man, die oud genoeg is, om uw vader te kunnen zijn, over eenigen tijd zult ge zelf verbaasd staan over uw sombere gevoelens van nu."

„Staat u mij toe, van uw dochter afscheid te nemen ?" had hij gevraagd.

„Beter van niet, beter van niet !" weerde de oude heer allervriendelijkst af. „Ik heb te veel vertrouwen in uwe rechtschapenheid, om te veronderstellen, dat u een meisje tegen haar ouders zoudt willen opzetten, maar het lijkt mij beter, een pijnlijke scène te vermijden, want u zegt, dat mijn dochter . . . . . ?"

„Ja."

„Juist en daarom . . . . Mag ik erop rekenen, dat u geen poging zult doen, haar te ontmoeten ? Ik vraag u dit in het belang van mijn kind." — Gedwee had hij geknikt.

„Dank u ! Mijn dochter is nog jong, zij heeft het grootste deel van haar leven in deze afgelegen streek doorgebracht, niet veel van het leven gezien en maar heel weinig mannen ontmoet ; het ligt voor de hand, dat zij is gaan meenen, liefde voor u te gevoelen, maar ik ben overtuigd, dat zij u spoedig vergeten zal na uw vertrek van hier. Ik zal haar van ons onderhoud op de hoogte stellen."

En toen Willem Berger het privé-kantoor verlaten had en op de leege binnenplaats stond, prevelde hij een hartgrondige verwensching aan het adres van zijn chef ; hij was bedroefd en woedend tegelijk.

Die gladde vogel ! Zoo netjes en suikerzoet had hij zijn weigering ingekleed, zooveel keurig-welwillende woorden, als een van buiten geleerd lesje aanéengerijd, dat hij, die toch anders goed genoeg zijn woord kon doen, woordenloos gestaan had, bète zinnend op een argument, dat vat geven kon op de gave gladheid van de redeneeringen van den zelfgenoegzamen ouden heer ; tegen boosheidswoorden zou hij opgekund hebben, verwijten zou hij hebben weerlegd, een drift-uitval zou hem een uitgangspunt voor de verdediging van eigen meening verschaft hebben, maar de koele vriendelijkheids-toon had hem lamgeslagen.

En het slot van zijn geluksdroomen was, dat hij zijn liefde begraven moest en een goede, winstgevende betrekking kwijt was.

Het was zijn laatste avond hier ; hij had zijn ontslagbrief en aanbevelingen in den zak, den volgenden morgen zou hij naar zijn ouders reizen en vandaaruit werk maken van een nieuwe betrekking.

Hij had Lili niet weergezien, zij werd ongetwijfeld met angstvalligheid bewaakt ; hij zou moeten vertrekken, zonder nog eenmaal in haar lieve oogen te hebben gekeken, zonder haar stem nog eenmaal te hebben gehoord en haar handdruk gevoeld; daaraan viel niets meer te veranderen.

Hij wilde tenminste nog eens het huis zien, waarin zij woonde, misschien zou hij door de verlichte ramen een glimp van haar kunnen opvangen, al was het maar de schaduw van haar lief, slank figuurtje.

Haastig liep hij voort op den van modder glibberigen weg, aan beide zijden door diepzwarte schaduwen gevende boomen belijnd, stilstaande, toen hij de helverlichte fabriek had bereikt, waar de nachtploeg het werk had overgenomen ; zijn oogen zochten het achteraf gelegen, door een plantsoen omgeven woonhuis van den eigenaar ; aan den voorkant was alles donker ; hij wilde omloopen, wetend, dat de familie des avonds dikwijls bijeen was in de groote tuinkamer aan den achterkant, waar hij zoo menigmaal zijn viool had laten zingen bij Lili's pianospel.

Haat leefde op in hem.

Helder zag hij nu, wat de welwillende ontvangst in het heerenhuis te beteekenen had gehad ; hij en zijns gelijken waren goed genoeg, óm de dames, die zich in dezen uithoek verveelden, wat afleiding te verschaffen, maar overigens . . . wel, overigens werden zij natuurlijk beschouwd als bewoners van een andere planeet ; zoodra zij dat vergaten, werd dat hun op beleefde wijze in herinnering gebracht.

Hij meende nu wel te begrijpen, al was de heer Van Maren te slim geweest, om zich te verraden, dat de bedoeling was, Lili te koppelen aan een of ander adellijk heertje, wiens naam aan de rijke Van Maren's luister bijzetten moest ! Een arme ingenieur met een plebejischen naam kwam vol-

LEVENSMIDDELEN-DEMONSTRATIE TE 'S-GRAVENHAGE.

Dinsdag 26 Februari had in de Tweede Kamer de behandeling plaats van de crisisontwerpen betreffende de beschikbaarstelling van levensmiddelen. Deze gelegenheid werd door den Haagschen Bestuurdersbond en het Haagsche Vakcomité benut, om aan den Voorzitter van de Tweede Kamer een adres inzake de voedselvoorziening aan te bieden. Ook werd op het Malieveld een levensmiddelendemonstratie gehouden, die door enkele duizenden werd bezocht, terwijl om het Binnenhof een groote menigte volk vertoefde tijdens de behandeling in de Kamer van het wetsontwerp. Een zestigtal marechaussées hield de menschenmassa echter op een afstand en zorgde ervoor, dat het Binnenhof vrij bleef van demonstraties gedurende de zitting. Onze foto's geven, boven: Het ontruimen van het Buitenhof. Beneden: De sterke marechaussée-bewaking op het Binnenhof tijdens de behandeling van het levensmiddelen-vraagstuk.